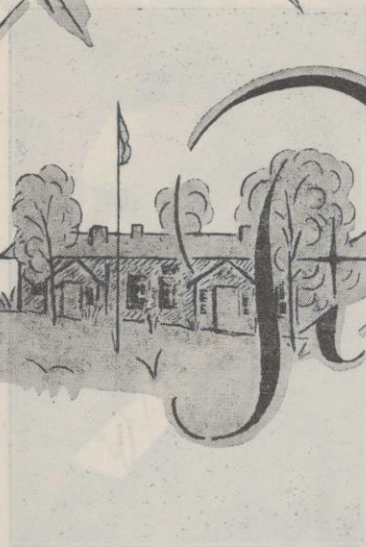

Purttin Viesti

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

1948

Irtonumerot 20 mk

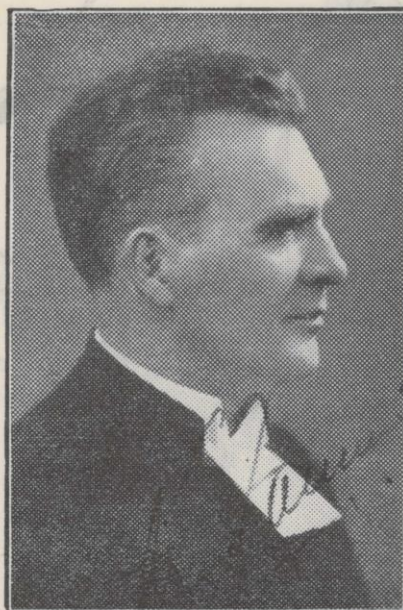
N:o 3

Rakkaille opistolaisille.

Se elämäni vaihe, joka tätä lukiessanne on siirtänyt minut jo kauas merten taakse, on jossain määrin myös tuntunut haikealta, joskin hallitsevin tunne on suuri kiitollisuus siitä, että minut on katsottu arvokkaaksi vielä osallistumaan kalliiseen lähetystyöhön itse päälinjalla. Ja se joukko, josta irroittautuminen on erikoisesti ollut epämieluisia, on luonnollisesti Nurmeksien opiston väki, erikoisesti te nuoret opiston käyneet. Teidän jokainen ryhmänne on allekirjoittaneelle sillä tavalla mieleen jäänyt, että voisin miltei varmuudella tuntea jokaisen kasvopiirteistä opistoväkeen kuuluvaksi, vaikka nimiä ja kotipaikkakuntianne en aina tietäisikään. Voisin melkein väittää, että vuosien kuluessa eräistä toisista lähtöehdotuksista on minua suuresti pidättänyt alkuvaikeuksiansa kanssa kamppaileva opistomme. Sitä ei ole rasquinut jättää. On tehnyt mieli olla mahdollisimman kauan ja kiinteästi mukana näkemässä sen täyteen kukoistukseen pääsyä.

Kun tästä johtavasta toiveesta on nyt täytyntä tinkiä, tapahtuu se vain Japanilähetysasiain nykyhetkisestä hätätilasta sekä toivosta saada verrattain nopeasti palata työhöni Pohjois-Karjalaan. Sittenpäähän taas saadaan jatkaa yhteistä työtä ja kamppailua rakkaan opistommekin hyväksi. Ja onhan minulla tilaisuus monella tavalla avustaa opistoa eronkin vuossina.

Toivon samaa teille jokaiselle. Ponnistaakamme siksi kunnes myös varsinainen päärakennus on palvelemissa yhteistä suurta asiaamme! Tehkäämme opistotyötä tunnetuksi ja innostakaamme niitä haakeutumaan opistoon, jotka tulevat kosketuksiin kanssamme! Kehittäkäämme opistolaisoimintaa seurakunnittain sekä piireittäin tarkoitustaan vastaavaksi! Eläkäämme armosta ja pitäkäämme elämän päämäärä joka hetki mielessämme! Vain veriarmon voimallahan meitä autuuteen kätketään. Alkoon tämä autuaaksitekevä veren armo milloinkaan meitä kyllästyttävä! Olkaamme iloisia Herrassa, kiittä-

Rovastimme edustaa nyt meitä Japanin lähetyskentällä.

käämme joka tilassa, myöskin pilkan ja vainon aikoina. Ilo Herrassa on meidän väkevyytemme.

Alkäämme unohtako myöskään lähtyistyötä! Otetaanpas pyhäksi tunnukseemme saattaa ristinlippu liehumaan kaikkien kansojen ylle! »Eihän yhdeltäkään saisi peittyä, Miks' Karitsa on kuollut ristillä». Tämä tunnustus vakaumuksenamme ja sitä Herran edessä toistaessamme käy varmasti niin, että siirrymme välinpitämättömien ja saamattomien joukosta uhrautuvien, vaivaanäkevien kristittyjen joukkoon. Otamme oppia toinen toisemme palavuudesta ja kekseliäisyydestä Herran ruumiin rakentamistyössä. Tajuamme myös, että on hengellisiäkin rientoja, joista meidän on luovuttava ja jätettävä ne muille. Ainoastaan lähetys säilyköön vakauksesta asiana, jota joka tapauksessa edesautamme. »Mutta mitä teemme ja aikaansaamme, se kaikki tapahtukoon evankeliumin tähden, jotta itsekin tulisimme siitä osallisiksi.» (1. Kor. 9: 23.) Kytkemme velvollisuutemme täyttämisen evankeliumin työssä omaan pelastumiseemme siinä mielessä, että myönnämme Jumalalle oi-

Kansikuva: Opistoaikea vie hiljentymään Jumalan eteen.

(Jatkuu siv. 4)

Nurmeksen Evankelisen Kansanopiston Toveriliiton lehti

N:o 3

Päätoimittaja: Past. T. Salomaa

1948

Täydellinen.

*Täydellinen. Oi sana vaativin,
min tuskin vajaa huulilleen voi viedä,
kun vajavuutta pienintä ei siedä
täydellinen.*

*Oi ihminen, sinulle sana tuo
ja kättes töille kuulua ei saata.
Sun omasi on tomua ja maata,
oi ihminen.*

*Täydellinen on Herran teko vain.
On maakin täydellinen työnä Herran.
On sellaisena ihminenkin kerran
täydellinen.*

*Täydellinen on Herran armotyö.
Hän ihmissuvun kirouksesta päästi.
Rangaistuksesta, tuomiosta säästi
Hän ihmisen.*

*Täydellinen on taivas Jumalan,
sen täällä tuskin todeks' käsittääpi.
Vaan kerran kaikki vajaa tänne jääpi.
Me näämme sen.*

Eevi Kuvaja.

Rakkaat opettajat

ja toveriliittolaiset Nurmeksen opiston juhannusjuhlissa!

Lähetän teille kaikille, mutta erityisesti 46—47 vuosikurssille sydämellisen tervehdyksen raamatun sanoin: »Hänen tulee kasvaa, minun vähetä». On ihana nähdä kukoistava luonto ympärillään, jossa kaikki kasvaa ja kypsyy! On suurta olla nuori, joka tuntee kykyjensä ja taitojensa kasvavan, tunteensa herkistyvän ja tarmonsaa terästyvän! On kallista, että olette päässeet yhteiseen juhlaan muistoja verestämään ja iloitsemaan yhdessä.

Suurinta kuitenkin on, että juhlillenne tahdotulla myös elävä Herra Jeesus. Hän tahtoo jälleen kasvaa yli muun, olla keskeinen ilomme aihe. Suuria Hän onkin puolestamme tehnyt. Hän rakasti meitä niin, että kuoli puolestamme. Risti on keskellä juhannusyön valoa ja ihmeellistä hiljaisuutta — vakava todellisuus! Risti vetää meidät eroon maailman juhanuksenvietosta, mutta se antaa enemmän kuin mikään muu. Se julistaa anteeksiantamusta ja uutta elämää. Sen ristin veri on ansainnut meille vanhurskauden, joka on matkapukumme täällä ja kerran ihana verhomme taivaassa. Saamme myös iloita kasteesta, jossa saimme uuden syntymisen peson! Ja emmekö muistaisi, kuinka Herra on meidät vienyt yhteyteensä suruttoman maailman keskeltä, antanut maistaa taivaan salattua leipää uskon kautta. Saakoon Herra meitä edelleen hoitaa iankaikkisella tiellä! Se tie on vähenemisen tie, me saamme huomata uudelleen ja uudelleen kelvottomuutemme ja saastaisuutemme. Ei meille jää kerskattavaa Jumalan edessä. Mutta samalla Kristus kasvaa.

(Jatkoa 2 siv.)

Rakkaille opistolaisille.

keuden tehdä meidät itsemme kadotetuiksi, jos jättäisimme hukkuvat veljemme synkään osaansa auttamatta heitä. (Rm. 9: 3.) Samalla kun tunnustamme olevamme aivan velattomat ja autuaat, myönnämme kantavamme tavatonta velkataakkaa, jonka maksamisessa tahdomme ahertaa. (Rm. 1: 14).

Pyytäisin itselleni esirukouksianne, että osaisin itse näin ajatella loppuun asti. Nurmeksen opiston sisäisessä hengessä ja ihanteissa olkoon lähetyksellä hallitsevan keskeinen asema! Koettakoon siellä uudelleen opiston omassa toiminnassa ilmenevän siunauksen muodossa totuus: »Mitä enemmän viemme evankeliumia muille, sitä enemmän sitä on itsellämme».

Uusi työkausi alkaa lokakuun 20 päivänä.

Vainiolle korjuutyöhön!

Siellä kaukana Idän saarilla, jossa Evankeliumiyhdistykselläkin on vainionsa, on nyt erikoisen otollinen korjuuaika. Sota on nöyryyttänyt ylpeän Japanin kansan, niin että sydämet ovat vastaanottavaisempia evankeliumin sanalle kuin ennen. Kiireisesti tarvittaisiin korjuumiehiä, varsinkin sellaisia, joilla on jo ennestään kokemusta. Varmaan jo kaikki tiedätte, että sinne on lupautunut rovastimme lähtemään. Kun me toveriliittolaiset puhumme rovastista, on se tietysti ilman muuta rovasti Kristian Tammio, opiston johtokunnan puheenjohtaja.

Me tulemme kyllä kaihomielisiksi, kun ajatteleme, ettemme ole näkevä rovastia moneen vuoteen opistollamme. Kaikkiin juhliimme on hän oleellisena kuulunut. Joulujuhlien traditiot tulevat katkeamaan, kun ei japanilaista herrasmiestä niissä enää esittäydy. Muistamme monet arkipäivät, jolloin rovasti vieraili talossa: oli johtokunnan kokous tai hän oli tullut luennoimaan. Hän haastatteli kaikki oppilaat, kyseli opettajien kuulumiset ja viihtymisen, oli kiinnostunut kaikesta tahi huolestunut jostain opistopulmasta. Opisto kaikkineen oli hänelle läheinen ja siksi me aina odotimme rovastia. Kuinka monena aamuna hän onkaan astellut junalta ja olemme vähitellen erottaneet hänen kookkaan hahmonsaa aamuhämärästä. Melkein suoraa päätä oli jo asteltava aamuhartautta pitämään. Sitten oli pari kolme tuntia. Juuri lähetyksiasista hän intomielisesti puhui. Ehkä noista luennoista on lähetyksirakkaus syttynyt johonkin toveriliittolaiseen. Nyt ovat nuo lähetyksluennot saaneet aivan erikoisen arvon, aivan kuin sinnettinsä, kun rovasti lähtee itse jälleen kentälle.

Kiitämme rovastiamme kaikesta siitä, mitä näitten vuosien aikana olemme häneltä saaneet. Varsinkin ensimmäisen kurssin aikana saatu tuki ja apu säilyy kiitollisessa muistossa. Luovutamme hänet tietysti suosiolla lähetykselle, vaikka opistomme jääkin paljoa vaille. Ehkä vuosien kuluttua saamme hänet jälleen keskuuteemme. Toivomme Jumalan siunausta hänen matkalleen ja työlleen siellä perillä. Toveriliittolaiset! Nyt meillä on oma lähetti Japanissa. Älkäämme unohtako rukouksin tukea rovastiamme siellä kaukana.

H. V.

Hän osoittautuu armolliseksi, uskolliseksi ja kärsivälliseksi joka päivä. Meitä heikkoja Hän kärsii, meille Hän antaa virvoitusta ja voimaa. Siksi soikoon kiitoksemme Herralle — vaikka kyyneltenkin läpi. »Oi autuutta kun sydämeeni Sä tulet Jeesus asumaan, ja kun mun suureen kurjuuteeni mä Sulta virvoitusta saan. Suot lohduitusta kiusatulle, siis kiitosta mä veisaan Sulle.»

Sydämellisesti tervehtien

Anna Koskiniemi.

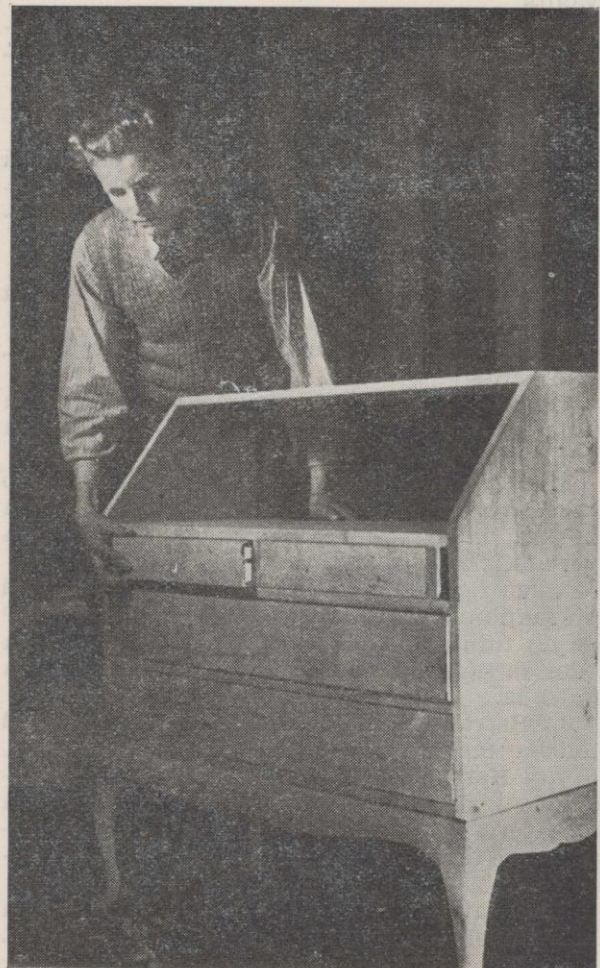
Siellä, kussa pilkkaajat istuvat. . . Ps. 1: 1.

Rakas toveriliittolainen! Kun muistat aikaa, joka on kulunut siitä, kun lähdit opistosta, toteat ehkä, että sinäkin olet »istunut siellä, missä pilkkaajat istuvat». Se on meidän monien surulla myönnettävä.

Opistoaikana on monelle nuorelle saanut Kristus kirkastua, tulla kaikkein rakkaimmaksi. Silloin tuntui jotenkin helpolta ajatella sitäkin, kuinka sitten kotioiloissakin voidaan pysyä »määrättyjen rajojen» sisällä. Moni on kuitenkin liikaa luottanut omiin voimiinsa ja on eksynyt rajalla, siitä huolimatta, että ääni sydämessämme, jos sitä kuulisimme, pitäisi rajan selvänä.

Ajattelleme ehkä: »Jos pysyn erossa tanssista, elokuvista t.m.s., on kaikki hyvin». Emme huomaa, että jo jokapäiväinen elämä aivan kotioiloissakin näyttää, mitä väriä olemme. »Uskovaisten elämä on epäuskoisen Raamattu». Mitä ympärillämme olevat saavat lukea sinun ja minun elämästäni? Tiedämme, että Jumalan silmä valvoo aina, näkee kaiken. Sen lisäksi tarkkaavat ihmiset vaellustamme. Kaikesta tästä tietoisina me kuitenkin vaellamme kuulematta omantuntomme ääntä, istumme siellä, kussa pilkkaajat istuvat. Sen jälkeen on sitten rauhaton mieli, tuntomme syyttää... saamme katkerasti katua. Tiedän sen omasta kokemuksestani — Olin lapsuustyttöväni häissä vieraalla paikkakunnalla. Hääväki lähti tanssimaan. Mihin minä menen, kyselin hätääntyneenä sisimmässäni, kun kaikki oli outoa, tuntematonta. Minua kehoitettiin toisten mukaan edes vähäksi aikaa katselemaan. Lähdin — rauhattomana. Opistomerkki rinnassani muistutti ja toi mieleeni merkienjakotilaisuudessa kuulemani sanat: »Opistomerkin pitäisi joskus olla niin suuri, ettei se mahtuisi joka paikkaan». Ymmärsin, että juuri silloin sen olisi pitänyt olla sitä. Mieleeni tulivat myös Wislöff'in kirjasta sanat: »On vain askel sinun ja iäisyyden välillä». On vain askel ja jos se olisi nyt otettava, mihin se sieluni johtaisi? Ajattelin myöskin kaikkia nuoria ja toveriliittolaisia, jotka eivät ole saaneet maistaa, kuinka Herra on hyvä, oikein sydämen uskolla omalla kohdallaan. Mitä ihmettelemistä sitten on heidän vaelluksessaan, kun me, jotka niin paljon olemme saaneet, menettelemme näin. Sitä menoa hetken katseltuani ja kuunneltuani korvia vihlovaa soittoa sain muutamille ent. koulutovereilleni kertoa, miltä tuntui olla mukana seuraamassa tällaista menoa. — Tuntui niinkuin olisin raa'asti häväissyt opistomerkkiäni, aivankuin näin edessäni Jeesuksen murheelliset silmät. Olin sisimmässäni sittenkin Hänen edessään elävästi syntini tuntevana ja siksi minun täytyi sieltä lähteä. Se hetki meni nopeasti ohitse ulkonaisesti, mutta ei sisäisesti. Yhä uudelleen ja uudelleen se syyttävänä tuli mieleeni. Miksi tein niin, vaikka tiesinkin tekeväni väärin? Kelvoton opistomerkin kantaja. Teinköhän synnin Pyhää Henkeä vastaan? Saan-

kohan anteeksi? Tällaiset hätääntyneet kysymykset täyttivät mieleni polttavina, vieden usein yönunenkin. Jumala kuitenkin johdatti niin, että sain tilaisuuden kertoa kaikki opistoaikaiselle sielunhoitajalle. Hänen saajansa: »Jumala pitää niin tarkkaa huolta lapsistaan, jotka Hän on tiellensä ottanut, ettei sallisi heidän edes katselevan» palauttivat vähitellen rauhan tunnolleni. Sain kiittää Jumalaa, että Hän oli pitänyt tuntoani herkkänä ja vaati minua katumaan menettelyäni. — Toveriliittolainen! Ethän sinä tahdo tuottaa Vapahtajallesi murhetta ja itsellesi tuskaa? Siksi: »et astu syntisten teitä, etkä istu, kussa pilkkaajat istuvat». Psalmin kirjoittaja nimittää autuaiksi niitä, jotka eivät vaella jumalattomain neuvossa j.n.e. Tahdommehan rakastaa Herraamme, koska Hänkin on rakastanut ja rakastaa meitä ja ottaa vastaan aivan tällaisina kurjina syntisinä. Tahdommehan seurata Häntä, kiittää Häntä, vaikka saammekin ehkä pilkkaa osaksemme. Kunpa olisimme niinkuin koko taikinon hapattava »hapatus» perhe- ja toveripiirissämme. Jos emme muuta voi, niin rukoilla ainakin voimme. Pyhä Henki opettaa ja antaa voimaa siihen. » V a n h u s . »

Pojatkin voivat käsitöillään ansaita hyvin opistotalven kustannukset.

Kesäkurssilainen muistelee.

Meidän pieni joukkomme kokoontui ensimmäiselle kesäkurssille toukokuun puolivälissä. Heti ensimmäiseksi Kohtavaaran pysäkillä saimme tuntea lämpimän ja ystävällisen hengen uhoavan opettajista, jotka olivat tulleet meitä vastaanottamaan. Sitä samaa lämpöä ja kodikkuutta saimme tuntea koko ajan kurseilla ollessamme.

Jo alkuun meidät jaettiin kahteen ryhmään, toinen keittiön ja toinen käsityöpuolelle. Meitä emäntiä oli keittiön puolella useampia-kin kerrallaan. Taitavan ja aina hyväntuulisen talousopettajan johdolla oli oikein hauska oppia aina uusia ja uusia asioita, joita jokaisessa taloudessa tulisi tietää.

Käsityötunnit olivat kaikille hyvin toivotuja. Alussa kylläkin tuntui aivan mahdot-

tomalta keritä mitään saada aikaan noin lyhyessä ajassa. Hyvien opettajiemme johdolla saimme hyvän alun ja innostuksen ompelemiseen ja kutomiseen, mikä meille kaikille on niin tarpeellista. Keittiö- ja käsitöiden lomassa kävimme kasvitarhan puolella. Saimme tutustua luontoon hentoja taimia hoivaillessamme. Tuli siellä työn lomassa iloisessa seurassa vakavaakin mieleen. Siemeniä maahan kylväessä ja pieniä taimia istuttaessa sekä kastellessa ajattelin taivaallista tarhuria, niin Hänkin, Jeesus, vahvistaa ja virvoittaa meitä heikkoja taimia, kunpa emme koskaan katkaisisi juuriamme niin, että joudumme iäksi eroon taivaallisen Isän tarhasta.

Käytännöllisen työn oheissa saimme uskontunnella ja raamattupiirissä hengen ravintoa. Unohtumattomina ja ihanina hetkinä ne säilyvät varmasti meidän jokaisen mielessä. Opimme tuntemaan raamattua, tuota pyhää kirjaa, jolle ei vertaista löydy. Usein kajahtivat Pirtissä monet kauniit laulut Jumalan kunniaksi.

Juhannusjuhla oli erittäin miellyttävä jo senkin vuoksi, kun entiset opistolaiset muistivat tulla suurella joukolla opistolle kuuntelemaan ja riemuitsemaan meidän kanssamme kesän valoisimpana yönä Jumalan armosta.

Kursien lopussa saimme käydä Evankeliumiyhdistyksen 75-v. juhlilla Helsingissä ja sieltä tultuamme olikin lähtöpäivä käsissä. Hiljentyessämme viimeisenä iltana Jumalan eteen ja hyvästellessämme haikeina ja hiljaisina tovereitamme riemuitsimme siitä, että olimme saaneet edes näin pienen osan elämästämme käyttää opiston turvallisessa suojassa. Elämän varrella on monenlaisia vaaroja, mutta Herraan luottaen ja Hänen apuunsa turvaten voimme hädänkin tullen olla turvalisin mielin. Sun haltuus rakas isäni mä aina annan itseni, mun sieluni ja ruumiini, sielun ruumiin tavaran, sun omas ovat Herrani.

P.

Herran työssä lasten keskuudessa.

Istun reessä, matkalla Herran työhön lasten keskuudessa.

On maaliskuu. Suuria lumihiutaleita kuin tähtiä putoilee harvaan tyyneltä kevättai-vaalta.

On niin sanomattoman hyvä olla. Jeesuksen rakkaus ja sielujen pelastamis-into täyttää sydämeni.

»Oikein tunteissa nautin autuutta maisen murheen hälvetessä.»

Saavumme koulutaloon päivän pimetessä yöksi. Talo on kauniilla paikalla kosken rannalla. Talon väki ystävällisesti tervehtii vastatullutta.

Iltaa viettäessämme siinä sanoo joku:

— Eiköhän vietetä hartaushetkeä? Minä menen viemään sanaa kylälle.

Ja ehtimättä ja voimatta vastustaa esitystä, hän lähti.

Pian alkoi tulla kalliisti lunastettua taivaan viljaa, nuoria ja vanhoja. Oi, mitä minä voisin heille puhua?

Mutta, mitä ihmettä? Tuntuu, kuin tuo rakas, vakaa korven kansa olisi niinkuin »maa karkea, mi' vettä janoaapi». On niin ihana veisata, ihana puhua.

Alkaa koulu. Suuri lasten ja nuorten parvi on saapunut. Ja millä mielellä he ovat tulleet? Se on niinkuin kukkatarha, joka odottamalla odottaa sadetta. Oi, miten ihanaa sitä onkaan katsella.

Ja Herra Jeesus, joka oli keskellänne, antoi todella meidän juoda suloisuutensa virrasta. — — Kerrankin, eräällä laulutunnilla, tunsimme joutuvamme niin lähelle Jeesusta, että oli jätettävä varsinainen tunnin kulku, ja vaiuimme vain, me tomu ja tuhka, Hänen jalkoihinsa.

Eikä ainoastaan yhdessä paikassa, vaan kulkuni oli kuin juhlasta juhlaan kulkemista.

Oi, Herra, kuinka voisin kiittää Sinua niistä armon osoituksista minua mahdotonta kohtaan? Ota köyhä kiitokseni vastaan!

Kun koulu aina milloin rupesi loppumaan ja pidettiin koulunpäätäjäisiä, näytti, kuin nuo lapset olisivat sulaneet kyyneleihin, niin oli haikea erota.

Kysyin eräältä pikku tytöltä:

— Mitä sinä itket?

— On niin ikävä taivaaseen, hän vastasi.

Oi, taivaaseen, taivaaseen! Te, rakkaat lapset, ikävöitte taivaan kotiin. Kuinka se ilahduttaakaan heikkoa Herran työmiestä!

Ja tiedättehän te tien taivaaseen. Onhan siitä puhuttu koulussa ja varmaan kotonakin. Sehän on kallis Jeesus itse ja Hänen pyhä verensä. Hänen verensä kautta pääsemme taivaaseen. Muuta tietä ei ole.

Kalle Mikkonen.

Iloa ja surua opistolla.

Oli kesäkuun ensimmäinen sunnuntai, kun me opiston väki kokoontuimme lähimpien omaisten ja ystävien kanssa johtajan asunnolle valoisaan ilojuhlaan. Tänänsinä annettaisiin pyhä kaste huhtikuun 22 päivänä syntyneelle tämän kodin nuorimmalle tyttärelle.

Kun Sinä, kukoistava pienokainen, onnellisena lepäsit paljon rakkaita muistoja poimuihinsa kätkevässä kastemekossasi oman mummosi käsivarsilla ukkisi suorittaessa kastetoimitusta, tulvi meidän kaikkien mukana olleiden mieliin harras kiitos Jumalalle Sinusta. Ei voinut mitään myöskään sille, että sydämessä nousi kiipeästi esiin tämän saman kodin kyyneljuhla puoli vuotta takaperin. Kiitettiin siinäkin juhlassa Jumalaa ja iloittiin taivaan läheisyydestä, vaikkakin niin toisin kuin nyt kesäisenä ristiäissunnuntaina. Saman Jumalan ihmeellistä puhetta kuulimme molemmissa tilaisuuksissa. Kaunis ja valoisa oli se hetki, kun

„Sun veimme syliin rakkaan Jeesuksen. On kasvonsa kuin aurinko niin hyvät. Ja taivahissa enkelsilmät syvät Sun lukee nimes uuden, armahan:

Katri Leena Marianna

Se kimmeltävään kirjaan taivasten on kultakirjaimin nyt viety sinne. Kun kuljet maailmassa, joudut minne, jäit syömmeen ihmisten ja Jumalan.”

*

Tuskin siitäkään huolimatta, että tässä kastejuhlassa harvinaisen selvästi muis-

timme myös elämän katoavaisuuden, me osasimme aavistaa ihmiselämän loppuvaksi yhtä herkästi kuin kynttilän, joka kastepöydältä puhallettiin sammuksiin. Kun opiston vilkas lapsijoukko tepsutteli elämää uhkuen juhlivassa joukossa, ei varmaan kukaan meistä osannut ajatella, että Sinä, pieni

Sirkka Tuulikki

et enää muutamien päivien perästä juosta repsuttaisikaan äidin sylistä ukin syliin ja ukin polvelta isin turviin. Niin oli kuitenkin Jumalan tahto. — Kuluva viikko ehti vain puoleen, kun samat kynttilät, jotka olivat koristaneet Katrin kastepöytä, valaisivat valkoista, sireenien tuoksun täyttämää kammiota, jossa Sinä, puhdas lapsen, uinuit rauhaisasti ikuista untasi. Jälleen oli suru mykistänyt meidät sanatomiksi, mutta Jumala puhui. Sen tunsimme. Sinä, Sirkku, valkoisella vuoteelasi, olit suloinen.

„Nään hymyn huulillas kuin päivän säteen, oi taivaan lapsi herttainen. Sait pääsi painaa Vapahtajan lävistettyyn käteen, mi ojentui Sun puolees kuni luona kalliin kastehen niin hellien —.”

Olet onnellinen, pieni vainaa, uudessa kirkkaassa maassa, jonne sielusi on saapunut. Sinun poismenosi kautta puhutteli Jumala jälleen meitä. Olemmeko sen oikein ymmärtäneet ja sen mukaan elämäsämme toimineet?

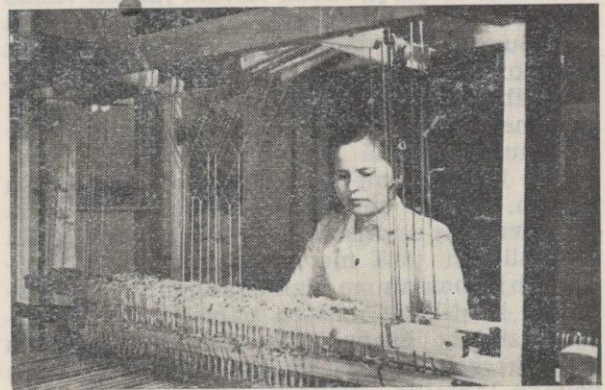
Aino Karjalainen.

27. 11.!

JOULUMYYJÄISET

opiston hyväksi Nurmeksessa.

Viimevuotisten tulosten innostamana Toveriliittomme vuosikokous päätti, että tällaiset myyjäiset järjestetään vuosittain, ja että jokainen toveriliittolainen lähettää silloin myytäväksi jonkun valmistamansa käsityön, tai opiston hyväksi toimineen seuran työt. Kun myyjäisiin valmistetaan nyt lisäksi leivonnaisia, toivotaan sen vuoksi, että saataisiin lahjaksi myöskin leipomatarpeita, vehnä jauhoja, sokeria ja voita. Lähetykset osoitetaan käsityöopettaja Valva Salomalle, Kohtavaara.

Pian helskyvät jo kangaspuut opiston kutomossa.

Kesäisiltä kiertomatkoilta.

Iloni oli suuri, kun autosta näin, että Oili Pennanen tuttuine pullottavine salkkuineen seiso i eräässä tienhaarassa Joensuun—Juuan välillä. Sen täytyi olla siis Polvelan tienhaara, johon minunkin oli jäätävä ja jonka takia olin jo jännännyt vähän aikaa. Niin sitten alkoi ensimmäinen yhteinen kiertomatkamme käsittäen muutamia Juuan paikkoja: Polvelan, Petrovaaran, Timovaaran, Halivaaran ja Kajoon Kalavaaran. Kaunis on Juuka, toinen toistaan ihastuttavammille vaaroille nousi tie, kun seurapaikkoihin taivalsimme. Hauska oli tutustua noihin Oilin käyntipaikkoihin, joihin eivät muut »saarnamiehet» juuri eksy. Sanan nälkää ja intoa toimintaan oli monessa paikassa havaittavana. Varsinkin on mieleen rohkaisevana jäänyt Timovaaran nuori ja elinvoimaisen tuntuinen nuorisoliitto. Monin paikoin oli evankelista julistusta ja varsinkin Siionin Kanteleen lauluja alussa vierastettu. Mutta miten ollakaan, nuo laulut olivat ruvenneet vähitellen miellyttämään ja niiden sisältö: sana vapaasta ansaitsemattomasta armosta Jeesusksessa Kristuksessa alkanut omille tunnoille valjeta. Eräskin emäntä kertoi, miten armo vasta viime aikoina oli hänelle kirkastunut, vaikka koko elämänsä oli ollut Jumalan sanan viljelijä. Eräänä päivänä käväisimme edestakaisin kirkolla. Pastori Hakamies oli pyytänyt meitä rippikouluun ja niin pidimmekin tytöille 3 tuntia puheen opistosta, nuorisotyöstä y.m.s. Tällä kierroksella tapasimme vain kaksi toveriliittolaista, Meeri Martikaisen ja Helmi Kainulaisen. Kävimme heidän kodissaankin Timovaarassa ja Halivaarassa. Helmi ahkeroi kapioitin parissa, kahden viikon perästä olikin sitten häät. Toivottavasti tapaamiemme nuorten joukossa oli kuitenkin useita uusia opistolaisia. Ensimmäisen viikon kokemukset olivat hyvin opettavaisia. Näin miten yhdenkin uskovaisten nuoren toiminta kylässään voi koitua siunaukseksi, miten kannattaa totisesti yrittää. Evankelisella nuorisolla on kallis aarre. Meidän ei pidä panna kynttiläämme vakan alle, vaan kynttiläjalkaan, jotta se loistaisi kaikille huoneessa olijoille. — Oli hauska tulla lauuantaina kuitenkin kotiin ja saada viettä jällen viikko kesäkurssilaisten parissa. Muistan, kuinka kesä juuri silloin oli ihana, tuomet kukkivat ja koko luonto aivan kuin hymyili autuaana. Nyt lähti johtaja vuorostaan kierrokselle.

Toinen keväinen »juhlamatkamme» alkoi Joensuusta. Siellä linja-autoasemalla tapasimme ja astuimme sitten Koveroon menevään autoon. En ole ennen tiennytkään, että siellä on 40-vuotias nuorisoliitto. Vähän kesemmällä juhlittiinkin tätä merkkitapausta. Nyt seurasi ohjelmassamme Valkonauhaliiton järjestämät kristilliset naisten päivät Kiteen kansanopistolla. Sinne oli kerääntynyt kiireisen arjen keskeltä naisia eri oloista hiljentymään voiman lähteille. Siellä puhuttiin naisen tehtävästä kodissa ja yhteiskunnassa. Puhuttiin

kaikkivoittavasta rakkaudesta ja äidin suuresta tehtävästä kodin esirukoilijana. Päivien päätyttyä meillä oli »menot» Hammaslahden Tölpässä. Siiri Kuronen oli järjestänyt tilaisuuden. Hän muuten tätä nykyä on Hammaslahden kansanhuollon virkailijoita. Saimme tällä matkalla vieraila myöskin Saukkosella, josta kodista Sirkka ja Iida ovat käyneet opiston. Viimemainittu on jo päässyt taivaan kotiin. Mielellään hän oli lähtenyt ja hänen kaunis muistonsa tuntui kirkastavan koko kotia. Kolmas sisko on sieltä vielä tulossa opistoon, kunhan asiat sallivat. Täältä patikoimme sitten maantien varteen, Heinävaaaraan kyttäämään autoa, jolla pääsisimme Ilomantsin kirkolle. Pääsimmekin erään kuorma-auton lavalle ja pian olimme kauniissa, juhlatuntuisessa kirkonkylässä. Jännittyneinä odotimme opiston retkikunnan saapumista. Mutta kukapa olisi arvannut heidän uutisiaan! Opettaja Aaltosen pikku Sirkka oli hukkunut opiston rantaan, hautajaisetkin oli jo pidetty ja parhaillaan hänen vanhempansa olivat matkalla pienen vainajan kanssa Hämeenlinnaan, johon hänet tulitaisiin hautaamaan. Jumala oli taas muistuttanut meitä elämän lyhydestä.

Ilomantsin juhlat olivat hyvät juhlat. Enemmän toveriliittolaisia vain olisin toivonut näkeväni näillä piirin kesäjuhilla. Yhdessä opiston joukossa saimme tehdä paluumatkaa. Laulu toisensa kanssa kajahti linja-autossa ja taas junassa. Kelvällä me »matkasaarnaajat» laskeuduimme junasta ja oma kiertueemme jatkui. Vierailimme Pertti Miettisen kotona, illalla kansakoululla oli tilaisuus, johon iloksemme ilmestyivät myöskin Enni Vaakanainen, o.s. Nevalainen, ja Vallu Lampén. Yhdessä yritimme suorittaa ohjelmaa. Seuraavana päivänä poikkesimme Rädyn sisarusten Rauhan ja Kaarinan kotiin Pielisjärven Salonkylällä ja illaksi suunnistimme heidän kanssaan Heiskeseen, jossa oli »menot». Täältä salon poikki taivalsimme Kuoran Heiskeseen. Nyt oli oikea pastorikin puhumassa tilaisuudessamme, nimittäin rajaseutupastori Evijärvi. Jälleen oli meitä opistolaisia neljä, kun Elvi Sarkkinen ja Maire tulivat. Tilaisuuden jälkeen pyöräilimme vielä Kivilahteen, että olisimme jo aamulla siellä lähtemässä klo 5:n autossa Ilomantsin Sonkajaan. Keskellä yötä kolistelimme terveystalon ovella, ovi aukenikin ja meille osoitettiin ystävällisesti yöpuu, luvattiinpa vielä toimittaa herätys aamulla. Kuitenkin tapahtui niin, että herätys tuli 6.30, herätyskello oli tehnyt kepposen. Joskin tämä tuli merkitsemään meille kommellusrikasta päivää, oli siitä se etu, että saimme käydä pikipäinsä tervehtimässä Lahja Tahvanaista, o.s. Leppänen, joka nyt asuu Luurossa ja omistaa pienen pontevannäköisen poikalapsen...

(Jatkuu seuraavassa numerossa.)

Oletko jo lähettänyt käsityön joulumyyjäisiin?

Kajaanissa 1948, Kainuun Sanomain Kirjapaino Oy.